

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

DE PIANO

Een confrontatie voor 1 actrice en 2 acteurs

Toneelspel in 4 scènes

1880
door

Knarf van Pellecom

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
1996
Nr. 2324

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DRIE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE PIANO* op te voeren moet de naam van auteur *KNARF VAN PELLECOM* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1996/0220/028
ISBN- 978- 90-385-04445

© 1996 Toneelfonds J. Janssens/Knarf van Pellecom
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

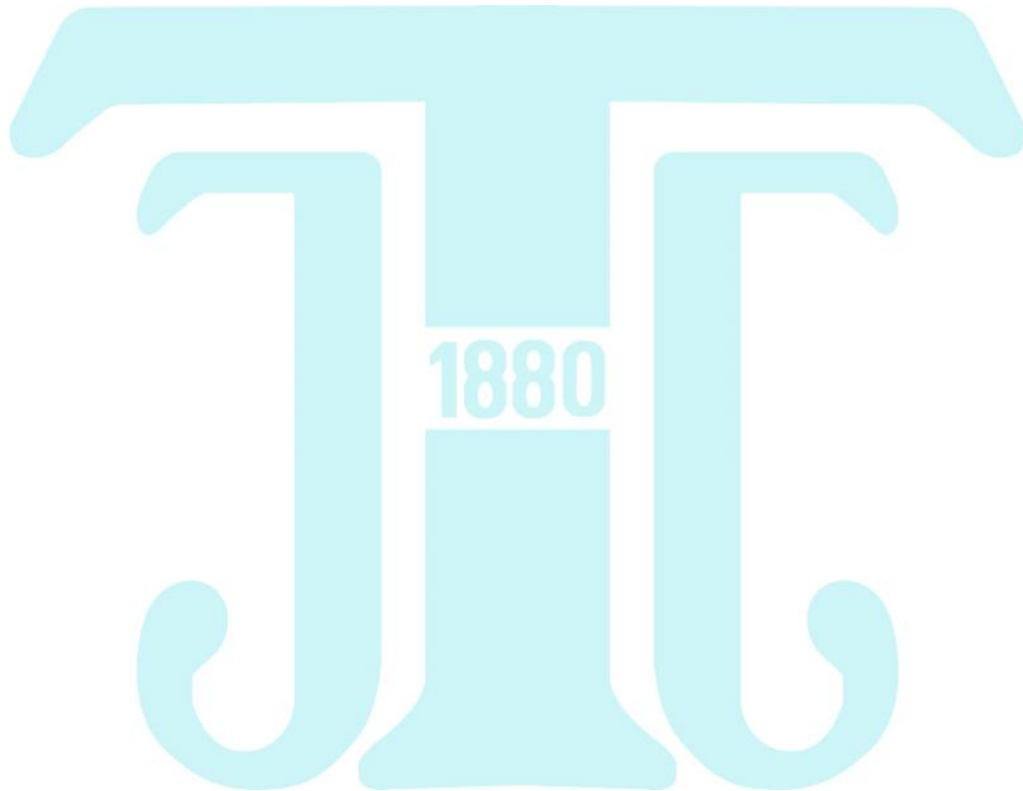
PERSONAGES

1 dame - 2 heren

Charissa

Joran

Calictus

EERSTE SCENE

(De scène is geplaveid met glanzende witte tegels. In het midden van de ruimte staat een zwarte glanzende vleugelpiano, het klavier richting cour. Daarnaast een pianokruk.

Achteraan de scène staat een witte lederen driezit die met de rug naar de zaal staat. Rond de piano loopt heel behoedzaam een man, Joran. Hij stopt regelmatig om de piano aan te raken. Hij streelt het oppervlak alsof het de huid van een vrouw was. In zijn handen heeft hij een boek waaruit hij zagezegd voorleest en een pen. Hij kijkt echter niet naar de tekst. Hij schrijft ook niets op. Terwijl hij dit doet heeft hij een dromerige glimlach en debiteert heel zacht de tekst.)

JORAN : Een pianist kan zijn diepste zinneroerselen toevertrouwen aan het muziekblad. Hij kan zijn ziel vertalen in tekens op een papiertje. Bolletjes, streepjes,... Dat is tovenarij. Gevoelens omzetten in codes. Dat is bijna niet te geloven. Dat zoiets kan. *(Haalt diep adem)* Maar... de ware magie ontstaat wanneer deze tekens terug vertaald worden in klanken. Dan wordt de ziel aan het universum geopenbaard. Dan pas ontstaat de harmonie, het éénzijn. En dat gevoel vervult mij. *(lacht)* Pure gelukzaligheid. Een geestelijk, blijvend orgasme. Het toppunt van exhibitionistische extase. Het diepste van mij zelf te kunnen overdragen op mijn naasten. *(stilte)* Ik ben een gelukkig man. *(hij gaat weg)*

(Een jonge vrouw, Charissa, komt de kamer binnen. Ze is zeer mooi en heeft een melancholische blik. Ze heeft iets koel, afstandelijk, maar tegelijk heeft ze hierdoor een enorme erotische uitstraling.

Ze heeft een doek in haar handen. Af en toe stopt ze, hurkt neer en poetst een tegel. Zo komt ze langzaam bij de piano. Ze staat recht en blijft naar de piano staren. Heel langzaam komt ze met de doek tot vlakbij de vleugel. De doek enkele centimeters boven het oppervlak. Zo blijft ze met gesloten ogen staan. Ze heeft het duidelijk moeilijk om de piano niet aan te raken. Dan trekt ze langzaam haar hand terug en haalt opgelucht adem. Haar adem is snel alsof ze net een krachtsinspanning achter de rug heeft.)

CHARISSA : Het summum van geluk is mijn geliefde gelukkig te zien. Daarvoor zou ik mijn leven geven. Dat weet ik. (*ontwaakt*) Deze piano beheerst deze ruimte. Zij steekt fel af tegen het maagdelijke van haar ondergrond. Zij bezoedelt ze. Zij werpt een grote donkere schaduw af op het reine oppervlak. Haar spiegelbeeld verdringt de leegte. (*stilte*) En toch... Haar zwarteheid wordt getemperd door de reflectie van de witte steentjes. Of van mijn gelaat. (*Joran komt binnen - Charissa hoort hem niet*) Niets staat op zichzelf. Wij zijn allen met elkaar verbonden. Daar kunnen wij niet onderuit. Het is de orde der dingen.

JORAN : Wat zeg je?

CHARISSA : (*schrikt*) Wat?

JORAN : Ik vroeg... Wat zei je?

CHARISSA : Niets. Niets belangrijk. Ik droomde.

JORAN : Ik miste je.

CHARISSA : Ik jou ook. Daarom kwam ik hier. Ik dacht je hier te vinden.

JORAN : Hier ben ik.

CHARISSA : Ja.

JORAN : Wat deed je?

CHARISSA : Wat?

JORAN : Ja, Charissa? Wat deed je hier nog meer?

CHARISSA : (*begrijpt hem niet*) Joran... Ik weet niet...

JORAN : Hier. Aan de piano.

CHARISSA : Niets. Ik kwam hier binnen voor jou. Ik wachtte.

JORAN : (*glimlacht*) Je hebt toch niet...

CHARISSA : Joran! Dat weet je toch. Dat doe ik toch nooit. Ik weet wat zij voor je betekent. Denk jij dat ik ooit iets zou kunnen doen dat jouw onbehagen zou kunnen oproepen? Denk je dat werkelijk?

JORAN : Nee, natuurlijk niet.

CHARISSA : Dat zou mij heel treurig stemmen. Je weet hoeveel ik van je hou.

JORAN : Ja, dat weet ik.

CHARISSA : Ik zou jou nooit pijn willen doen.

JORAN : Nee.

CHARISSA : En jij mij ook niet. Dat weet ik.

JORAN : Ja.

CHARISSA : Maar jij weet dat niet. Jij verdenkt mij ervan dat ik je bewust zou willen kwetsen. Dat merk ik.

JORAN : Dat is niet waar.

CHARISSA : Toch wel. Ik voel dat. In kleine dingetjes.

JORAN : Zoals?

CHARISSA : Zoals nu. Waarom dacht je dat ik haar had aangeraakt?

JORAN : Dat weet ik niet.

CHARISSA : Je hebt me al vele malen gevraagd haar niet te beroeren.

JORAN : Ja.

CHARISSA : Dat zeg jij altijd zo mooi. Niet beroeren.

JORAN : (*lacht*) Ja.

CHARISSA : En heb ik je al één keer teleurgesteld. Heb je al ooit kunnen vaststellen dat ik geen rekening hield met jouw wens?

JORAN : Nee.

CHARISSA : Ik heb het gewild. O ja, dikwijls. En, toegegeven, het heeft soms niet veel gescheeld. Geen... Maar telkens won mijn liefde het. (*stilte*) En toch dacht jij daarnet...

JORAN : Dat dacht ik niet. Het was een oprisping, meer niet. Impulsief.

CHARISSA : Het bewijst toch maar dat je onbewust... Dat daar binnen... Dat je mij toch niet volledig vertrouwt.

JORAN : Nonsens. Dat bewijst helemaal niets. Ik dacht zo niet. Ik denk zo niet. Het was niets. Ik weet dat ik honderd procent op jou kan rekenen. (*kust haar*) Mm. Geen vrouw op de hele wereld kan zich met jou meten. Zij komen nog niet aan je enkels. Niemand. (*kust haar opnieuw*) Jij bent...

CHARISSA : Genoeg, charmeur. Ik word er duizelig van.

JORAN : (*stilte*) Ik heb gedroomd vannacht.

CHARISSA : Alweer?

JORAN : Ja.

CHARISSA : Waarover ging hij. Over mij?

JORAN : Ja.

CHARISSA : Dromen zijn bedrog.

JORAN : Deze niet. Deze was echt. Ik bedoel... Deze droom zou echt kunnen worden. Mettertijd.

CHARISSA : Wie weet.

JORAN : Wil je hem niet horen?

CHARISSA : Nu niet. Nee. Ik moet weg. Werken. Ben je hier, vanavond?

JORAN : Ja.

CHARISSA : Ga jij ook werken?

JORAN : Ja, natuurlijk.

CHARISSA : Ja natuurlijk.

JORAN : Dat doe ik toch elke dag?

CHARISSA : Ja ja.

JORAN : Dat weet je toch?

CHARISSA : Natuurlijk weet ik dat. (*kust hem*) Maar nu moet ik weg. (*lacht*) Tegen mijn zin.

JORAN : Blijf dan.

CHARISSA : Je weet dat ik dat niet kan.

JORAN : Nee. Waarom moet net mijn vrouw, mijn geliefde zo'n hoge functie bekleden?

CHARISSA : Dat doe ik niet.

JORAN : Toch wel. En daar ben ik fier op. Wat een verantwoordelijkheid. Zo helemaal alleen op het podium. Jezelf als instrument. Complete controle terwijl de longen zich vullen en het middenrif zich opspant, om dan... (*stilte*) Ik las onlangs nog een artikel.

CHARISSA : Waarover?

JORAN : Over jou. Ze zegden dat jij momenteel één der grootste sopranen bent. Internationale klasse. Dat zegden ze.

CHARISSA : (*Ze legt haar vinger op zijn mond*) Sst. Anders ga ik blozen.

JORAN : Dat mag. Zo zie ik je graag. (*stilte*) Dat heb jij voor op mij? Jij hebt geen instrument nodig. Ik wel. Dat maakt jou perfecter. Volledig één zijn met je instrument. De totale harmonie. Ik zal die perfectie nooit kunnen bereiken. (*stilte*) Ik benijd je, weet je dat.

CHARISSA : (*kust hem*) Ik heb nog even tijd. Ik blijf nog wat. (*streelt zijn haar*) Mijn lieve jongen.

JORAN : (*stilte*) Maar ik benijd hen nog meer.

CHARISSA : Wie?

JORAN : Jouw publiek. De mensen die jou zomaar straffeloos mogen aanstaren. Alsof ze je bezitten door het kaartje dat ze gekocht hebben.

CHARISSA : Dat valt toch niet te benijden. Jij hebt mij. Ik ben van jou.

JORAN : Niet helemaal.

CHARISSA : Nee?

JORAN : Ik moet je delen. Met hen.

CHARISSA : Dat is niet waar. Jij moet mij niet delen. Hetgeen ik hen geef is iets helemaal anders dan wat wij samen hebben. Ik heb jou lief. Dat kan je toch niet vergelijken?

JORAN : Je klinkt als een hoer.

CHARISSA : Wat zeg je?

JORAN : Je klinkt als een hoer. Die beweren dat ook. Die zeggen ook dat het met hun klanten anders is. Dat ze hen niet geven wat ze hun minnaar wel schenken. Liefde.

CHARISSA : En dat vind jij hetzelfde?

JORAN : Ongeveer.

CHARISSA : Dus jij vergelijkt mij met een hoer?

JORAN : Dat heb ik niet gezegd.

CHARISSA : Dat heb je wel.

JORAN : Ik heb gezegd dat je klonk als een hoer. Het gaat om het principe. Dat is wat anders. Jij gebruikt dezelfde excuses. Dat is alles.

CHARISSA : Excuses? Waarom zou ik excuses willen gebruiken? Ik zei alleen dat jij voor mij veel belangrijker bent dan mijn publiek. Ik wilde mij niet excuseren. Ik heb geen reden om mij te excuseren. Ik heb niets te verbergen.

JORAN : Nee?

CHARISSA : Nee. Of vind jij dat wel?

JORAN : Nee. Nee. Ik dacht alleen...

CHARISSA : Ja?

JORAN : Omdat jij mij...

CHARISSA : Ja?

JORAN : Ik bedoel... Jij gaat iedere dag... Jij werkt. Jij verdient geld. Ik niet.

CHARISSA : Joran...

JORAN : *(doet teken dat ze moet zwijgen)* Ik wil zeggen... Ik werk ook. Dat weet je. Ik werk me te pletter als je er niet bent. Ik componeer. Hier. Vanbinnen. Maar ik verdien niet. Geen geld. Geen applaus. *(stilte)* Ik parasiteer. Ik teer op jouw talent. Op jouw inspanningen. Als een pooier.

CHARISSA : Zeg dat niet.

JORAN : Toch is het zo.

CHARISSA : Dit is tijdelijk. Dat weten we allebei.

JORAN : Ja, het is tijdelijk. Zo is het. Dit is een voorlopige situatie. Tot ik zover ben. Dan zal je zien. Dan schrijf ik voor jou de mooiste melodieën. Samen zullen wij

onsterfelijk worden. Eén geheel. Volstrekte harmonie. *(heel liefdevol)* Wat zullen wij gelukkig zijn.

CHARISSA : Dat zijn we nu al. Wij zijn toch gelukkig. Alles op zijn tijd. Je mag niet zo ongeduldig zijn. Daar word je zenuwachtig van. Dat weet je.

JORAN : Ja.

CHARISSA : En zenuwachtigheid leidt zelden tot goeie dingen. Kunst mag je niet dwingen. Die ontstaat uit een drang om te creëren. Niet uit dwang.

JORAN : *(lacht)* Je hebt gelijk. Ik stel mij aan. Ik moet geduld hebben. Dat is alles. Geduld. Ik heb niet te klagen. Ik heb alles wat een kunstenaar kan dromen. Geluk. Liefde.

CHARISSA : Zie je wel.

JORAN : *(kust haar teder)* Mijn muze. Mijn inspiratie. Mijn lief.

CHARISSA : *(lacht)* Mijn heer en meester. *(buigt)* Uw dienares. *(ze lachen beiden)* En nu moet ik weg.

JORAN : Helaas.

CHARISSA : Ja.

JORAN : Weet je wat ik vannacht gedroomd heb?

CHARISSA : Vertel.

JORAN : Ik droomde dat wij samen op het podium stonden. Wij tweeën. Jij zong...

CHARISSA : ...en jij speelde piano. *(lacht)* Jij droomt niets anders. Jij bent geobsedeerd.

JORAN : *(heftig)* Dat ben ik niet!

CHARISSA : Nee natuurlijk niet. Ik plaagde je maar wat. *(kust hem)* Ik hou van je.

JORAN : Ik hou van jou.

CHARISSA : Dat weet ik. Maar nu ben ik weg.

JORAN : Ja.

CHARISSA : Daag. *(ze gaat weg)*

JORAN : En hij staarde haar na tot ze nog slechts een stipje aan de einder was.

CHARISSA : *(lacht)* Dwaas. *(weg)*

(Joran kijkt haar glimlachend na - langzaam gaat hij naar de piano en zet zich behoedzaam op het krukje - hij haalt twee witte handschoenen uit zijn zak en trekt deze aan - dan opent hij heel langzaam, behoedzaam het deksel - hij sluit de ogen en haalt diep adem - dan gaat hij met zijn handen naar de toetsen - zijn vingers blijven een centimeter boven de toetsen hangen - zo blijft hij een tijdje onbeweeg-

lijk zitten - hij opent de ogen en sluit het deksel zonder de toetsen te hebben aangeraakt)

JORAN : *(voor zich uitkijkend)* Nog niet.

FADE OUT

